

ket. Man faar jo Vin baade fra Tyskland, Frankrig, Spanien o. s. v., og da Kurserne har været lave, vilde det være urimeligt, om ikke Købmændene havde forsøgt, selv med den dyre Fragt, vi har haft i 1916, at forsyne sig med Vine. Paa Spirituosa-Indførselen er der sket en Forhøjelse. Jeg skal nævne Tallene. Toldindtægten var i 1913: 753,000 Kr., den falder i 1914 til 710,000 Kr., den stiger en Smule i 1915, nemlig til 845,000 Kr., og den stiger i 1916 med 150,000 Kr. til 1 Mill. Kr. Tilsammen giver disse to Toldafgifter 2,600,000 Kr. i 1916. Saa sagde det ærede Medlem, at vi vilde have indvundet en Merindtægt af 3 Mill. Kr., hvis vi havde fordoblet Tolden. Nej, det tager det ærede Medlem fejl i, for Toldindtægten af Vin og Spirituosa udgør alt-saa i 1916 kun 2,600,000 Kr., og hvis jeg fordobler dette Beløb, kan jeg dog ikke naa at faa en Merindtægt paa 3 Mill. Kr. Men i alt Fald forekommer det mig, at man maa henvise Spørgsmaalet om en saadan Forandring af Tolden til Udvalgsbehandlingen. Jeg tror ikke, der saa nemt vil opnaas Enighed derom, jeg tror ogsaa, der kan gøres meget store Indvendinger derimod, men ganske særlig vil de Forhold, vi nu kommer ind i, ikke paa nogen Maade opfordre til at basere vore Indtægter paa Indførsel, selv ikke, hvis vi tager det med, som ligger i Lager; jeg vil antage, at det ærede Medlem vil mene det.

Det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard), som talte paa det konservative Folkepartis Vegne, syntes heller ikke at være nogen begejstret Tilhænger af dette Forslag eller overhovedet af den Art Toldsatser. Han berørte Jernbanetaksterne. De er for nylig blevet omtalt af min Kollega Ministeren for offentlige Arbejder under Behandlingen af et andet Lovforslag, og jeg vil ikke kunne sige andet om det Spørgsmaal, end hvad han har sagt, det ser jeg ingen Grund til. Det ærede Medlem sagde saa, at jeg skulde have min Opmærksomhed fæstet paa Kornordningen, for paa det Omraade kunde der sikkert spares mere, end det udgør, som kan komme ind ved de Skatter, der her er Tale om. Jeg skal hertil sige, at jeg har min Opmærksomhed fæstet paa Kornordningen, saa meget som den vedkommer mig, og hvis der blev forlangt en Kornordning, der skulde koste 40—50 Mill. Kr., ved jeg ganske vist ikke, hvorledes den danske Stat skulde bære en saadan Udgift. Men jeg vil henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa en helt anden Udgift,

nemlig Militærudgiften. Den var for de første 9 Maaneder af dette Finansaar 86 Mill. Kr., og jeg tager neppe fejl i, at den i Januar Maaned er steget med 10 Mill. Kr., saa at den nu udgør 96 Mill. Kr. Her er et Omraade, hvor der kan spares, hvis der kan opnaas Enighed derom. Der kan spares ved Indskrænkning af Sikringsstyrken og ogsaa paa andre Maader, som jeg ikke skal komme ind paa, men det er nemt her at spare 20—30 Mill. Kr., hvis vi kan opnaa Enighed derom, og det vil jeg i høj Grad opfordre til.

Men selv om man kunde enes om sligt, vilde jeg alligevel opfordre til, at man skaffede de Penge i Statskassen, som der her er fremsat Lovforslag om. Det er fuldkommen nødvendigt, at der indvindes saadanne Beløb paa sikker Vis ved, at man tager dem ved Hjælp af Indkomst-, Formue- og Grundskat, alt andet er usikkert, og med den Fremtid, vi har for Øje, er det langt mere usikkert end nogen Sinde før. Jeg maa derfor fastholde til Forhandling alle disse Skatter. Jeg er villig til at gøre Indrømmelser i Enkeltheder, men foreløbig maa jeg staa paa, at de Lovforslag, jeg her har fremsat, er mest skikkede til at tilvejebringe den Indtægt for Staten, som er nødvendig.

N. Neergaard: Det glædede mig, at den højtærede Minister gentagne Gange betonedede, at vi skulde være enige om disse Skatter og ogsaa — saaledes forstod jeg ham — erklærede sig villig til at drage de fornødne Konsekvenser, idet han, saa vidt jeg forstod, i ret stort Omfang vilde imødekomme de Ønsker, der kunde fremkomme fra de forskellige Partier. Den højtærede Minister erklærede sig allerede under Forhandlingen i Dag villig dertil paa visse bestemte Punkter, som jeg tillægger ikke ringe Vægt.

I Anledning af den ærede Ministers Polemik imod mig ønsker jeg at sige, at jeg har mærket i Dag og ved andre Lejligheder en uheldig Tilbøjelighed hos den højtærede Minister til, naar han polemiserer, at lave sin Modstander til, at kostumere ham, om jeg saa maa sige, som det passer ham, og derpaa drage Klingen og gaa løs paa denne Fantasifigur, som den højtærede Minister efterhaanden faar ud af sin Modstander, naar han faar Kostumeringen gennemført. De, som hørte den højtærede Minister, skulde tro, at jeg af ham havde forlangt et fuldkomment Normalbudget for 1917—18, forlangt af ham i det hele en Række umulige Forudsigel-